

اصول اخلاقی برخورد با متهم در سیره قضایی امام علی علیه السلام

سید روح‌الله پرهیزکاری*

چکیده

امور کیفری جنبه عمومی دارند و حداقل یک طرف ماجرا حکومت است و حتی در مواردی که شاکی خصوصی وجود دارد، این حکومت است که حق و وظیفه خود می‌داند که با مداخله و اعمال حاکمیت، به محاکمه متهمان و مجازات مجرمان بپردازد. بنابراین نوعی رابطه بین متهم و حکومت وجود خواهد شد. در سیره قضایی امیرالمؤمنین علیه السلام، شاهد رعایت اموری درباره متهمان هستیم که می‌توان آنها را در زمره حقوق متهمان در سیره قضایی امام علی علیه السلام برشمرد و در قالب اصول (مطلق، نسبی و سلبی)، اخلاق و شیوه برخورد با متهمان در سیره ایشان مطرح ساخت. البته در مواردی نیز شاهد نقض اصولی مثل اصل عدم تجسس، با هدف کسب مصلحت بزرگ‌تری - مانند تجسس امام از عمال و کارگزاران خود به قصد کنترل آنها و کشف خیانت و خطای احتمالی ایشان - بوده‌ایم.

واژگان کلیدی

سیره قضایی، اخلاق قضایی، متهم، مجرم، بزه، اصول اخلاقی، امام علی علیه السلام.

طرح مسئله

کاربرد عنوان متهم (طریحی، ۱۳۷۵: ۳ / ۴۳۱) در مرحله دادرسی و پیش از اثبات اتهام در مراجع صالحه و صدور حکم است (جعفری لنگرودی، ۱۳۹۰: ۶۱۸، واژه ۳۶۱۷) و پس از اثبات بزه انتسابی و صدور حکم، عنوان بزه‌کار یا مجرم به کار می‌رود. بنابراین اصطلاح متهم در دعوی کیفری جاری است و در

*. دانش‌آموخته حوزه علمیه و دانشجوی دکتری مدرسی معارف اسلامی گرایش تاریخ و تمدن اسلامی.

sr.parihizkari@gmail.com

تاریخ پذیرش: ۱۳۹۳/۱۰/۹

تاریخ دریافت: ۱۳۹۳/۶/۲۵

دعاوی مدنی کاربرد ندارد. البته چون امور کیفری جنبه عمومی دارند و دست‌کم یک طرف قضیه، حکومت است و حتی در مواردی که شاکی خصوصی وجود دارد، حکومت وظیفه خود می‌داند که مداخله کند و با اعمال حاکمیت، به محاکمه متهمان و مجازات مجرمان بپردازد، نوعی رابطه میان متهم و حکومت ایجاد خواهد شد.

امروزه در سطح جامعه جهانی پذیرفته شده که متهم هرچند در معرض اتهام یک بزه قرار دارد، از برخی حقوق بهره‌مند است. در گذشته که مباحث حقوق بشر مانند امروز مطرح نبوده، حقوق متهم نیز نادیده گرفته می‌شد؛ همان‌گونه که امروزه نیز در برخی کشورها فراموش می‌شود. این نکته گرچه در بسیاری از جوامع و دوره‌ها و رعایت نمی‌شد، در سیره قضایی امیرالمؤمنین علی علیه السلام نه در حد شعار، که در عمل شاهد رعایت اموری درباره متهمان هستیم که می‌توان آنها را در زمره حقوق متهمان در سیره قضایی امام علی علیه السلام خواند و در قالب اصول، اخلاق و شیوه برخورد با متهمان در سیره وی مطرح کرد. درباره حقوق متهمان، مطالعات و پژوهش‌های متعددی انجام شده که با توجه به سنخ این موضوع، رویکرد بیشتر آنها فقهی و حقوقی است و آن را در گستره حقوق معاصر و قوانین موضوعه داخلی و بین‌المللی بررسی کرده‌اند. بنابراین به جنبه تاریخی این موضوع و به‌ویژه با نگاه اخلاق‌مدارانه و به‌دور از الزام‌های حقوقی کنونی، کمتر توجه شده است. یکی از پژوهش‌های ارزشمند صورت‌گرفته در این موضوع، کتاب *حقوق متهمان (بررسی فقهی - حقوقی)* اثر حجت‌الاسلام والمسلمین جواد فخار طوسی است. هرچند این اثر نیز با توجه به رسالت و مأموریتی خود به بُعد فقهی و حقوقی این موضوع پرداخته، گاهی برای مستندسازی مباحث خود از گزارش‌ها و داده‌های تاریخی نیز بهره برده است. (بنگرید به: فخار طوسی، ۱۳۹۱) در این نوشتار به بررسی اصول و سبک برخورد با متهمان در سیره قضایی امام علی علیه السلام با تکیه بر شواهد و مدارک تاریخی می‌پردازیم.

تأسیس اصل

اصل اولی، برخورداری متهم از همه حقوق انسانی است؛ مگر آنکه با دلیل خاص (معقول و مشروع)، محروم بودن وی از برخی حقوق ثابت شود. این اصل دارای پشتوانه ادله‌ای عقلی و نقلی است. در زمینه عقلی، روشن است که چون هنوز اتهام متهم ثابت نشده، نمی‌توان او را با یک مجرم که جرمش ثابت شده، برابر دانست و با هر دو یکسان برخورد کرد. در ضمن اگر بنابر اعمال محدودیت‌هایی باشد، باید مربوط به اتهام مطرح‌شده و متناسب با آن باشد، نه بیش از آن، تا موجب ظلم به متهم نشود. البته در تشخیص و تعیین این محدوده، اختلاف است؛ اما در اصل این تفاوت برخورد، اتفاق نظر وجود دارد.

منظور از حقوق انسانی، همه حقوق مادی - مانند حق حیات و سلامت - و معنوی - مانند حق مصونیت عرض و آبرو از تعرض - انسان بماهو انسان است. به استناد آیه شریفه: «وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبُرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا» (اسراء / ۷۰) خداوند این حقوق را به سبب کرامت انسانی، به وی اعطا کرده است.

آیه «وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَا نُ قَوْمٍ أَنْ صَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ أَنْ تَعْتَدُوا» (مائده / ۲) نیز از ظلم و زیاده‌روی در برخورد با کسانی که جرمشان مسلم بوده، نهی کرده است که به طریق اولی می‌تواند بر تعدی نکردن به متهمان دلالت کند. همچنین روایت «أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّ آدَمَ لَمْ يَلِدْ عَبْدًا وَلَا أَمَةً وَإِنَّ النَّاسَ كُلَّهُمْ أَحْرَارٌ» (کلینی، ۱۴۰۷: ۸ / ۶۹ ح ۲۶) از امیرالمؤمنین علیه السلام، بر آزادی و بهره‌مندی هر انسانی از همه حقوقش دلالت دارد. پس اصل، برخورداری متهم از همه حقوق انسانی، همانند دیگر افراد است. البته روشن و پذیرفته است که متوجه ساختن اتهاماتی به متهم می‌تواند برخی اعمال محدودیت‌ها در حقوق او را موجه سازد. بنابراین بر اصل یادشده، قید «مگر آنچه با دلیل خاص (معقول و مشروع) محروم بودن او را از آن ثابت گرداند»، افزوده می‌شود. در ادامه با توجه به این اصل، سیره امیرالمؤمنین علیه السلام را در برخورد با متهمان بررسی می‌کنیم.

اصول برخورد با متهم در سیره قضایی امیرالمؤمنین علیه السلام

با بررسی در منابع تاریخی و تمرکز بر سیره و عملکرد امام علی علیه السلام در برخورد با متهمان، می‌توان مواردی را به‌عنوان اصول و خُلق‌وحوی آن حضرت در این‌باره برشمرد. برخی از آنها به‌طور مستقیم از سخنان و عملکرد امام علیه السلام استفاده می‌شوند و برخی را نیز می‌توان غیرمستقیم و با بررسی کلام و برخوردهای آن حضرت در موارد مشابه برداشت کرد؛ هرچند امام علیه السلام به آنها تصریح نکرده باشد.

یک. حسن ظن

منظور از اصل حسن ظن یا بی‌گناهی و براءت متهم، آن است که در مورد انتساب اتهام به افراد و شک در ارتکاب بزه انتسابی از سوی متهم، باید بنا را بر عدم نهاد، مگر آنکه با ادله معتبر اثبات گردد. در مورد رعایت این اصل اخلاقی در سیره امام علی علیه السلام می‌توان به ماجرای خربت بن راشد ناجی اشاره کرد. خربت و قبیله‌اش از کسانی بودند که در جنگ صفین، امام علی علیه السلام را یاری کردند؛ اما پس از این جنگ و ماجرای حکمیت، او و یارانش نزد امام علیه السلام آمدند و به عملکرد ایشان در پذیرش حکمیت اعتراض نمودند. خربت به امام علی علیه السلام گفت: به خداوند سوگند، من دیگر از تو اطاعت نخواهم کرد و با تو نماز نخواهم خواند و از تو

جدا خواهیم شد و دیگر با شما همکاری نخواهیم داشت. حضرت آنها را به آرامش و گفتگو فراخواند و خیریت نیز پذیرفت که صبح فردای آن روز در این باره با امام گفتگو کند.

عبدالله بن قعین نقل می‌کند که خیریت به خانه رفت و با یاران خود مشورت کرد و من نیز که با مدرک بن ریان ناجی، پسر عموی خیریت دوستی داشتیم، وارد خانه شدم و به قصد خیرخواهی، از مدرک بن ریان خواستم که خیریت را از خروش بر امیرالمؤمنین علیه السلام نهی کند و او با خوش‌رویی پند مرا پذیرفت. فردای آن روز نزد حضرت علی علیه السلام بودیم؛ اما خبری از خیریت و یارانش نشد. من ماجرای روز قبل را برای امام نقل کردم و او فرمود: وی را واگذارید، اگر پیش ما آمد و سخنان ما را گوش داد، از او می‌پذیریم و اگر خودداری کرد، او را جلب می‌کنیم. عرض کردم یا امیرالمؤمنین، چرا اکنون او را دستگیر نمی‌کنید تا از شر او در امان باشید؟ فرمود: اگر ما همه کسانی را که متهم هستند، دستگیر کنیم، در این صورت زندان‌ها پر می‌شود. ما نمی‌خواهیم مردم را دستگیر، حبس یا مجازات نماییم؛ مگر اینکه آنها تظاهر به خلاف کنند. (ثقفی کوفی، ۱۳۵۳: ۱ / ۳۳۵)

این جمله، بیان‌کننده یکی از اصول اخلاقی و کلی سیره امام در برخورد با متهمان است که عملکرد ایشان در برخورد ابتدایی با خیریت و یارانش و پرهیز از برخورد زود هنگام با آنها نیز یکی از شواهد عملی آن است. هرچند خیریت و یارانش از کوفه فرار کردند و به یک گروه خطرناک و تکفیری تبدیل شدند که محبان علی علیه السلام را تکفیر می‌کردند و می‌کشتند و در مقابل از خون کفار می‌گذشتند، پایبندی امام به این اصل در توجیه افکار عمومی و همراه ساختن جامعه با خود برای برخورد نهایی با آن گروه طاعی، بسیار اثرگذار بود.

همچنین نقل می‌کنند که زمانی یکی از یاران حضرت علی علیه السلام به وی گفت: در میان یاران تو کسانی هستند که بیم دارم از تو جدا شوند؛ درباره آنها چه تصمیمی داری؟ آن حضرت فرمود:

به سبب این تهمت، بازخواست نمی‌کنم و به موجب گمان، عقوبت نمی‌کنم و جز با کسی که با من مخالفت و دشمنی داشته باشد و آشکارا دشمنی کرده باشد، نمی‌جنگم، آن‌هم پس از آنکه دعوتش کنم و اتمام حجت نمایم. اگر توبه کرد و به‌سوی ما بازگشت، از او می‌پذیریم که برادر ماست و اگر نپذیرفت و به جنگ ما مصمم بود، از خدا بر ضدّ وی کمک خواهیم و با او می‌جنگم. (طبری، ۱۳۸۷ق: ۵ / ۱۳۱ و ۱۳۲)

در مورد دیگری که یکی از یاران امام در مورد خطر توطئه عبدالله بن وهب راسبی و زید بن حصین به وی هشدار داد و پس از ارائه پیشنهاد زندانی کردن آن دو، گفت چیزهایی از آنها شنیده است که اگر امیرالمؤمنین علیه السلام می‌شنید، آنها را می‌کشت یا مجازات می‌کرد. امام در برخوردی عبرت‌آموز، از او درباره آن دو مشورت خواست. وی گفت: آنها را دستگیر کن و گردنشان را بزن. امام علی علیه السلام در پاسخ آن مرد فرمود:

به خدا تو نه پرهیزکاری و نه خردمند (کاردان). به خدا اگر من قصد کشتن آنها را داشتم، تو می‌باید به من می‌گفتی از خدا بترس؛ چرا کشتن آنها را روا می‌داری؟ درحالی که کسی را نکشته‌اند و از تو جدا نشده‌اند و از اطاعت بیرون نرفته‌اند. (طبری، ۱۳۸۷ ق: ۵ / ۱۳۲ - ۱۳۱)

همه این روایت‌ها، نشان از پابندی به اصل اخلاقی حُسن ظن به افراد حتی متهم، در سیره قضایی امیرالمؤمنین علی علیه السلام دارد. نکته مهم اینکه این شواهد، در مورد افرادی است که در معرض اتهام جرایم همگانی‌تر و سیاسی - امنیتی هستند. بنابراین با توجه به سفارش‌های فراوان دیگر از آن امام همام می‌توان نتیجه گرفت که این رویه و اصل اخلاقی، در مواردی که جرایم در سطح جزئی‌تر و غیرامنیتی و میان افراد محدود مطرح باشد، به طریق اولی جاری است.

این منش و روش اخلاقی حضرت علی علیه السلام در مقایسه با فرمان‌های زمامداران هم‌عصر و البته مخالف امام بیشتر نمود می‌یابد؛ زیرا در همان دوره تاریخی، معاویه خطاب به زیاد، والی خود در عراق، درباره حضرمیان که از دوستداران و پیروان امیرالمؤمنین علیه السلام بودند، دستور داد تا آنها را به صرف اتهام محبت علی علیه السلام بکشند و اگر بینه‌ای در این زمینه نیافت، به هر گمان و اتهام و شبهه‌ای کوچک برای قتل آنها بسنده کند. (طبرسی، ۱۴۰۳: ۲ / ۲۹۵)

البته در قرن‌های بعدی نیز شاهد بی‌توجهی حکومت‌ها به این اصل در برخورد با متهمان هستیم؛ چنان که درباره برخورد مهدی عباسی با زنداقه، نقل است که وی دستور قتل مخالفانش را به صرف اتهام زندیق بودن صادر کرد. (ذهبی، ۱۴۱۳: ۱۰ / ۲۷) چه آسان، مهم‌ترین حق بشری، یعنی حق حیات را قربانی منافع شخصی خود می‌کردند؛ درحالی که امام علی علیه السلام ارزش بالایی برای آن قائل بود. هرچند نتیجه ظاهری پابندی امام به اصل اخلاقی حسن ظن، ضعف حکومت آن حضرت بود و بارها در این باره از سوی اطرافیانش سرزنش می‌شد. در این میان، امام رعایت و نهادینه ساختن این اصول را ترجیح می‌داد و قدرت و حکومت را نیز مقدمه‌ای برای همین امر می‌دانست که بدون توجه به این اصول و به‌تنهایی، حکومت نزد وی بی‌ارزش بود. (بنگرید به: نهج‌البلاغه: ۷۶ / خطبه ۳۳)

دو. پرهیز از تجسس

منظور از اصل پرهیز از تجسس، ممنوع بودن تجسس و تفحص درباره تحقق جرم در حریم خصوصی افراد و به‌اصطلاح، ایجاد فضایی امنیتی و پلیسی است. خداوند در آیه «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اجْتَنِبُوا كَثِيرًا مِّنَ الظَّنِّ إِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ إِثْمٌ وَلَا تَجَسَّسُوا» (حجرات / ۱۲) از بدگمانی و تجسس در کار دیگران نهی کرده است. در سیره علی علیه السلام نیز نه تنها شاهد رعایت این اصل اخلاقی هستیم، که فراتر از آن، امام زمامداران و

والیان خود را حتی از افشای آنچه از امور پنهان مردم می‌دانند، نهی می‌کند؛ چه رسد به آنکه در امور آنها به قصد کشف عیب و جرمی تجسس کند. آن حضرت در تبیین نهی از تجسس در حریم خصوصی افراد حتی به قصد کشف جرم می‌فرماید: داوری درباره آنچه از رعیت بر والی پنهان است، با خدای جهان است. (نهج‌البلاغه، نامه ۵۳: ص ۴۲۹)

در واقع تا جرم، آشکار نشده و در خفا صورت گرفته، حکومت حق دخالت ندارد؛ چراکه ممکن است فرد مرتکب، بین خود و خدای خود از کرده‌اش خود توبه نماید؛ چنان که از ایشان نقل شده: اگر مؤمنی را در حال انجام دادن فعل ناشایستی همچون فحشا ببینند، با لباس خود او را بپوشانند (ابن‌حیون، ۱۳۸۵ ق: ۲ / ۴۴۶ / ح ۱۵۵۹) که البته این تعبیر، کنایه است از تلاش بسیار برای پوشاندن و افشا نکردن عیوب دیگران است.

مسئله اخلاقی اصل پرهیز از تجسس

روشن است که برخی اتهام‌ها را حتی بدون شکایت شاکی خصوصی، از طریق حکومت می‌توان پیگیری کرد، مانند جرم‌هایی که جنبه عمومی آن بر جنبه خصوصی‌اش غلبه دارد. هرچند همه جرم‌ها جنبه عمومی دارند، برخی از آنها حیثیت عمومی و ویژه‌ای دارند، مانند جرایم علیه امنیت و جرایم کارگزاران حکومتی که برخی از نتایج آن، تباه شدن حقوق مردم و مصالح عمومی و ایجاد ناامیدی در جامعه است. در سیره قضایی امیرالمؤمنین علیه السلام نیز شاهد توجه به این نکته هستیم که نمونه‌ای از آن، فرمان حکومتی وی به والیانش درباره تجسس و تفحص از افرادی است که گمان می‌رفت قصد توطئه علیه جامعه اسلامی داشتند. (تقفی کوفی، ۱۳۵۳: ۱ / ۳۳۷)

آن حضرت همچنین در مورد برخورد با مأموران و کارگزاران حکومتی، به سختگیری و شدت بیشتری امر می‌کند و پس از سفارش به مراقبت دقیق بر همکاران نزدیک حکومت دستور می‌دهد که اگر یکی از آنان خیانت کرد و گزارش جاسوسان هم آن خیانت را تأیید نمود، به همین مقدار گواهی اکتفا نموده، با او برخورد کنند و به کیفرش برسانند. آنچه از اموال عمومی هم در اختیار دارد، از او بازپس بگیرند و سپس او را خوار دارند و خیانتکار بخوانند و طوق بدنامی به گردنش بیفکنند. (نهج‌البلاغه: نامه ۵۳ / ۴۳۶ - ۴۳۵)

نامه سرزش‌آمیز ایشان به ابن‌عباس، والی بصره، در پی گزارش ابوالأسود دوئلی به امام، مبنی بر برداشت ده هزار درهمی ابن‌عباس از بیت‌المال و وادار کردن او به بازگرداندن اموال، (منقری، ۱۴۰۴: ۱۰۷؛ یعقوبی، بی تا: ۲ / ۲۰۵؛ نهج‌البلاغه: نامه ۲۲ / ۳۷۸) نامه‌ای از امام با لحن تند به نعمان بن عجلان، والی بحرین که گزارش دست‌اندازی وی به بیت‌المال به آن حضرت رسیده بود (یعقوبی، همان: ۲۰۱) و نامه آن حضرت به مصقلة بن هبیره در پی گزارشی از استفاده نادرست وی و بستگانش از اموال عمومی و بیت‌المال مسلمانان، (همان) نمونه‌هایی عملی از برخورد امام با والیان خطاکارش است که آن حضرت

حتی پیش از برگزاری جلسه محاکمه و اثبات اتهام، آنها را بازخواست کرده است. بنابراین برای حل این تعارض در عملکرد و برخورد اخلاقی می‌توان گفت امام در این موارد برای حفظ مصلحت مهم‌ترین مسئله همچون منافع جامعه اسلامی، اصل پرهیز از تجسس را نقض نموده است.

سه. رعایت کرامت انسانی در تحصیل ادله اثبات

برای محکوم و مجازات کردن افراد باید ابتدا ادله کافی برای اثبات جرمی که به آنها نسبت داده شده، ارائه شود. تحصیل ادله اثبات در مرحله تحقیقات و بازپرسی صورت می‌گیرد و جزئی از مراحل دادرسی است که آن را به‌عنوان مقدمه برگزاری جلسه دادگاه در نظر می‌گیرند. در نظام‌های حقوقی مختلف، قوانینی برای تعیین شیوه تحصیل ادله اثبات دعوی وضع شده که برحسب آن، دستگاه قضایی با متهم برخورد می‌کند. سیره امام علی علیه السلام در این زمینه به‌صورت کلی گویای اصل رعایت کرامت انسانی در تحصیل ادله اثبات است که مصداق بارز آن، منع اعمال شکنجه برای گرفتن اقرار، شهادت دادن و سوگند خوردن است. البته شیوه ایشان در برخورد با متهمان، در جرایم حق‌الناسی و حق‌اللهی نیز متفاوت بوده است. برای نمونه، وی در جرایم مربوط به حقوق الهی، متهم را تشویق به کتمان بزه می‌کرد: «مَا أَقْبَحَ بِالرَّجُلِ مِنْكُمْ أَنْ يَأْتِيَ بَعْضَ هَذِهِ الْفَوَاحِشِ فَيُفْضِحَ نَفْسَهُ عَلَى رُءُوسِ الْمَلَائِكَةِ فَلَا تَابَ فِي بَيْتِهِ فَوَاللَّهِ لَتَوْبَتُهُ فِيمَا بَيْنَهُ وَبَيْنَ اللَّهِ أَفْضَلُ مِنْ إِقَامَتِي عَلَيْهِ الْحَدِّ». چقدر زشت است برای شخصی که برخی از این پلیدی‌ها را انجام دهد و سپس خود را نزد عموم مفتضح نماید چرا در بیت خود توبه نکند، به خدا قسم توبه او بین خود و خدا افضل است از اقامه حد بر او. (کلینی، ۱۴۰۷: ۷ / ۱۸۸ ح ۲)

همان‌گونه که پیش از این اشاره شد، حضرت به این نکته معتقد بوده و در سفارش به امرای خود نیز تأکید نموده‌اند که قضاوت درباره آنچه میان مردم و خداوند پنهان است، با خود خداوند است. در همین راستا امام اقرار ناشی از شکنجه و فشار (آزار روحی و جسمی) را بی‌اعتبار دانسته است. به فرموده ایشان: «مَنْ أَقْرَبَ بِحَدِّ عَلَى تَخْوِيفٍ أَوْ حَسْبٍ أَوْ ضَرْبٍ لَمْ يُجْزِ ذَلِكَ عَلَيْهِ وَلَا يَحْدُ» کسی که به دلیل ترس یا حبس یا کتک به ارتکاب گناه موجب حد اعتراف کند، این اعتراف در مورد او مبنای عمل قرار نمی‌گیرد و حد نیز اجراء نمی‌شود. (ابن‌حیون، ۱۳۸۵ ق: ۲ / ۴۶۶، ح ۱۶۵۵) همچنین ایشان می‌فرمود: «لَا قَطْعَ عَلَى أَحَدٍ تَخَوُّفٌ مِنْ ضَرْبٍ وَلَا قَيْدٌ وَلَا سِجْنٌ وَلَا تَعْنِيفٌ». دست کسی که از کتک خوردن و زندان و زنجیر و اجبار ترسانده شده است، قطع نمی‌شود. (طوسی، ۱۴۰۷: ۱۰ / ۱۲۸)

چهار. بازداشت و سلب آزادی

حق آزادی از حقوق اولیه انسانی است و نمی‌توان آن را از افراد سلب کرد، مگر آنکه با عملکرد خود مستحق

چنین سزایی شوند. حبس نیز یک نوع مجازات است که پس از اثبات جرم، برحسب قانون تعیین خواهد شد و انجام آن در مرحله دادرسی و پیش از اثبات جرم، به معنای اجرای حکم پیش از صدور حکم است و حداقل بنا بر شرع، چندان و جاهتی ندارد و دلیلی شرعی بر جواز حبس کردن متهم وجود ندارد. (فخار طوسی، ۱۳۹۱: ۲۵۷) عبارت برخی فقها نیز بر این موضوع دلالت می‌کند: «و الأصحّ عدم الحبس قبل ثبوت الحقّ مطلقاً». (شهید ثانی، ۱۴۱۳: ۱۵ / ۲۲۳) افزون بر شرعی نبودن حبس متهم و مجازات او پیش از اثبات جرم، توجه امام به کرامت انسانی هم مانع از آن بود که ایشان با هدف زیر فشار قرار دادن متهم، وی را حبس کند.

مسئله اخلاقی اصل بازداشت و سلب آزادی

در مورد جواز حبس که در برخی روایات شیعی (طوسی، ۱۴۰۷: ۱۰ / ۱۵۲، ح ۳۹) بیان شده نیز باید گفت صرف نظر از ایرادهای سندی و دلالتی که بر فرض تجویز در آنها وجود دارد، حبس منحصر در برخی اتهام‌های خاص مثل قتل نفس است و این با اصل ممنوع بودن حبس متهم منافاتی ندارد. (فخار طوسی، ۱۳۹۱: ۲۵۷) افزون بر اینکه در این موارد نیز ترجیح مصلحت مسئله مهمی همچون حرمت خون یک انسان بی‌گناه می‌تواند مجوز بازداشت و حبس متهم باشد و تعارض موجود را توجیه کند.

پنج. حق دفاع در دادگاه

از مهم‌ترین حقوق متهم در مرحله دادرسی، امکان دفاع در دادگاه است. با بررسی سیره قضایی امیرالمؤمنین علیه السلام روشن می‌گردد که آن حضرت همواره این حق متهم را رعایت می‌کرده است؛ تا جایی که می‌توان از آن به‌عنوان یک اصل مطلق در سیره آن حضرت نام برد.

امام چه پیش از رسیدن به قدرت و خلافت و چه پس از آن، به این اصل پایبند بود. توصیه رسول خدا صلی الله علیه و آله به ایشان هنگام اعزام به مأموریت یمن، (وکیح، بی‌تا: ۱ / ۸۶) نمونه‌ای از مورد توجه بودن این اصل در سیره قضایی آن حضرت در دوران پیش از خلافتش است. قضیه اختلاف امام علی علیه السلام و فرد غیرمسلمانی بر سر زره و رجوع به قاضی شریح، (همان: ۱۸۵؛ ثقفی کوفی، ۱۳۵۳: ۱ / ۱۲۴) با اینکه آن حضرت، خلیفه وقت و در مقام بالاتر از قاضی بود و به عادلانه حکم کردن خود نیز ایمان داشت، نمونه‌ای از پایبندی امام به اصل اعطای امکان دفاع به متهم در محکمه، در عصر خلافت و قدرت خود اوست.

نکته مهم اینکه امام با توجه به قدرتی که به ویژه در مرکز حکومتش (کوفه) داشت، به راحتی و بدون برگزاری جلسه دادگاه، می‌توانست در برخوردی خشن، حق خود را از متهم بگیرد و او را نیز به شدت تأدیب کند؛ اما در جایگاهی موازی، او در دادگاه قاضی منصوب خود حاضر می‌شود و متهم اجازه دفاع از خود را می‌یابد و جالب‌تر اینکه آن حکم نیز علیه امام صادر شد.

شش. استقلال و بی‌طرفی قاضی

نتیجه اصل استقلال و بی‌طرفی قاضی، نزدیک شدن به اجرای عدالت و ایجاد احساس آرامش و اعتماد در متهم است. علی علیه السلام هم خود عامل به این اصل بود و هم دیگران را به رعایت آن سفارش می‌کرد. توصیه ایشان به خلیفه دوم، بر رعایت عدالت در اجرای حدود بدون در نظر گرفتن روابط و ملاحظه‌های شخصی (مجلسی، ۱۴۰۳: ۷۲ / ۳۴۹، ح ۵۳) و همچنین فرمان وی به قاضی شریح مبنی بر رعایت بی‌طرفی و مساوات میان طرفین دعوا و اشاره به آثار و پیامدهای این اصل، (کلینی، ۱۴۰۷: ۷ / ۴۱۳) جلوه‌هایی از پایبندی به اصل استقلال و بی‌طرفی قاضی و محکمه در سیره قضایی امیرالمؤمنین علیه السلام است.

هفت. برخورداری از وکیل

گاهی حتی پایبندی به اصولی همچون مجال دفاع دادن به متهم در دادگاه برای اجرای عدالت کافی نیست؛ چراکه متهم به دلایل مختلفی همچون نارسایی و ناتوانی در بیان یا حفظ حرمت و جایگاه اجتماعی نمی‌تواند از حق خود در دادگاه دفاع کند. بنابراین لازم است این امکان برای او فراهم شود که فرد دیگری به وکالت و نمایندگی او در دادگاه حاضر شود و به دفاع بپردازد. نقل است که امیرالمؤمنین علیه السلام معمولاً از اینکه به‌عنوان یکی از طرفین دعوا در محکمه حاضر شود، پرهیز داشت و برادرش عقیل و پس از وی، داماد و برادرزاده اش، عبدالله بن جعفر را به‌عنوان وکلای خود در درگیری‌ها معرفی می‌کرد. (ابن ابی‌جمهور، ۱۴۰۵: ۳ / ۲۵۷)

روشن است که نبود وکیل در برخی موارد، به این معنا نیست که آن حضرت گاهی این اصل را ترک و از آن نهی کرده باشد؛ بلکه به دلیل مختار بودن متهم در این موضوع ممکن است خود متهم نخواستنه باشد از این امتیاز استفاده کند.

هشت. حق توبه در اتهام‌های حق‌اللہی

در بیان اصل پرهیز از تجسس گفتیم امام علی علیه السلام در تبیین علت نهی از تجسس در حریم خصوصی افراد، حتی به قصد کشف جرم می‌فرماید داوری درباره آنچه از رعیت بر والی پنهان است، با خدای جهان است:

فَإِنَّ فِي النَّاسِ عُيُوبًا أَلْوَالِي أَحَقُّ مِنْ سَرَّهَا فَلَا تَكْشِفَنَّ عَمَّا غَابَ عَنْكَ مِنْهَا فَإِنَّ مَا عَلَيْكَ
تَطْهِيرٌ مَا ظَهَرَ لَكَ وَاللَّهُ يَحْكُمُ عَلَيْكَ مَا غَابَ عَنْكَ فَاسْتُرِ الْعَوْرَةَ مَا اسْتَطَعْتَ يَسْتُرِ اللَّهُ
مِنْكَ مَا تُحِبُّ سَرَّهُ مِنْ رَعِيَّتِكَ.

به عبارتی تا جرم آشکار نشده و در خفا صورت گرفته، حکومت حق دخالت ندارد؛ زیرا ممکن است

فرد مرتکب، در پیشگاه خداوند از عمل خود توبه کند. امام در جرایم حق‌اللہی همواره متهم را به توبه در خفا فرامی‌خواند و از اعتراف به گناه منع می‌کرد. انعکاس این اصل اخلاقی در سیره قضایی ایشان منجر به این شده که بنا بر نظر مشهور، بلکه به اتفاق فقها در جرایم حق‌اللہی، توبه در مرحله اتهام و پیش از اثبات جرم، باعث معافیت متهم از تحمل مجازات شود. (نجفی، ۱۴۰۴: ۴۱ / ۳۰۸ - ۳۰۷)

نه. افشا نکردن اسرار متهم

منظور از افشا نکردن اسرار متهم، نگاهداری و آشکار نساختن اعتراف‌های او در مرحله بازجویی و اطلاعاتی خصوصی است که از وی در تحقیقات درباره جرم اتهامی به دست می‌آید؛ چراکه گاهی لازم است بازپرسان برای کشف حقیقت، از خصوصی‌ترین امور زندگی متهم پرسش‌هایی کنند که این اطلاعات هرچند در راستای بررسی اتهام است، عنوان مجرمانه ندارند.

بنابراین افشای آنها حتی پس از اثبات جرم و محکوم شدن متهم نیز جایز نیست. در صورت غیرعلنی بودن محاکمه، درباره اطلاعاتی که عنوان‌های مجرمانه دارند نیز پس از برگزاری جلسه دادگاه و تنها در نزد قاضی، مجوز افشا وجود دارد.

شاهد بر نهادینه بودن این اصل اخلاقی در سیره امیرالمؤمنین علیه السلام فرمان آن حضرت به زمامداران و والیان مبنی بر نهی از افشای امور پنهانی مردم است که حکومت از آنها آگاهی دارد. (نهج‌البلاغه: نامه ۵۳ / ۴۲۹) این فرمان، مطلق است و شامل اطلاعات به‌دست‌آمده از متهم نیز می‌گردد. هنگامی که امام در مورد ارتکاب جرم فرد مؤمن که ارتکابش نزد خود حضرت مسلم است، اما چون پنهانی بوده، برای مخفی داشتن آن سکوت و بلکه تلاش می‌کند، (ابن‌حیون، ۱۳۸۵: ۲ / ۴۴۶، ح ۱۵۵۹) می‌توان برداشت کرد که به طریق اولی، در مورد اسرار متهم که هنوز جرمش به اثبات نرسیده نیز می‌توان چنین برخوردی داشت.

نتیجه

با بررسی سیره امیرالمؤمنین علیه السلام در دو بعد گفتار و کردار در موضوع برخورد وی با متهمان می‌توان مواردی را به‌عنوان اصول در شیوه برخورد ایشان با متهم مطرح کرد. با توجه به انواع اصولی که در مطالعات سیره‌پژوهی وجود دارد، می‌شود برخی از این اصول را مطلق دانست؛ همان‌گونه که برخی نیز نسبی هستند. در میان این اصول مطلق و نسبی، تعدادی اصول سلبی نیز وجود دارد. اصولی چون پرهیز از تجسس و بازداشت و سلب آزادی نکردن و افشا نکردن اسرار متهم از اصول سلبی‌اند؛ اما اولی و دومی نسبی و سومی مطلق هستند؛ زیرا در مواردی شاهد نقض اصل پرهیز از تجسس و بازداشت نکردن از جانب امام با هدف کسب مصلحت بزرگ‌تری بوده‌ایم؛ مانند تجسس ایشان از کارگزاران خود به قصد

کنترل آنها و کشف خیانت و خطای احتمالی و بازداشت متهمان در جرم پراهمبیتی همچون قتل نفس. بنابراین اصل پرهیز از تجسس و بازداشت نکردن، جزء اصول سلبی نسبی هستند که استثناهایی نیز داشته‌اند؛ اما اصل افشا نکردن اسرار متهم از جمله اصول سلبی است که هر چند امام بر آن تصریح نکرده، از کلام و کردار وی برداشت می‌شود که همواره و بدون استثنا بر آن پایبند بوده است. بنابراین جزء اصول مطلق شمرده می‌شود. اصول دیگر همچون حسن ظن، حق توبه و استقلال و بی‌طرفی دادگاه نیز از اصول مطلق هستند که در سیره قضایی آن حضرت نهاده شده، وی در هر شرایطی به آنها پایبند بود.

این اصول، جنبه آرمانی و غیرواقعی ندارد و کاملاً کاربردی است و می‌توان از آنها الگوبرداری کرد و این اصول به تحقق عدالت، افزایش اعتماد قشرها و طبقه‌های مختلف به حاکمیت و مهم‌تر از همه، نهاده شدن اخلاق در جامعه کمک خواهد کرد؛ چراکه هرگاه حاکمان این اصول اخلاقی را رعایت کنند، به‌طور طبیعی در سطح عموم جامعه نیز اثرگذار خواهد بود.

منابع و مأخذ

۱. قرآن کریم.
۲. نهج البلاغه.
۳. ابن ابی جمهور، محمد بن زین الدین، ۱۴۰۵، *عوالی اللئالی العزیزیه فی الأحادیث الدینیة*، تحقیق و تصحیح مجتبی عراقی، قم، دار سیدالشهداء للنشر، چ ۱.
۴. ابن حیون، نعمان بن محمد مغربی، ۱۳۸۵ ق، *دعائم الإسلام*، تحقیق و تصحیح آصف فیضی، قم، مؤسسه آل‌البیت علیهم السلام، چ ۲.
۵. ثقفی کوفی، ابواسحاق ابراهیم بن محمد، ۱۳۵۳، *الغارات*، تحقیق جلال‌الدین حسینی ارموی، تهران، انجمن آثار ملی.
۶. جعفری لنگرودی، محمدجعفر، ۱۳۹۰، *وسیط در ترمینولوژی حقوق*، تهران، گنج دانش، چ ۴.
۷. ذهبی، شمس‌الدین محمد بن احمد، ۱۴۱۳ / ۱۹۹۳، *تاریخ الإسلام و وفيات المشاهیر و الأعلام*، تحقیق عمر عبدالسلام تدمری، بیروت، دار الکتب العربی، الطبعة الثانية.
۸. شهید ثانی (عاملی)، زین‌الدین بن علی، ۱۴۱۳، *مسالك الأفهام إلى تنقیح شرائع الإسلام*، تحقیق و تصحیح گروه پژوهش مؤسسه معارف اسلامی، قم، مؤسسه معارف اسلامیة، چ ۱.
۹. طبرسی، احمد بن علی، ۱۴۰۳، *الاحتجاج علی أهل اللجاج*، مشهد، مرتضی، چ ۱.

۱۰. طبری، ابوجعفر محمد بن جریر، ۱۳۸۷ ق / ۱۹۶۷، *تاریخ الأمم و الملوک (تاریخ الطبری)*، تحقیق محمد ابوالفضل ابراهیم، بیروت، دار التراث، الطبعة الثانية.
۱۱. طریحی، فخرالدین بن محمد، ۱۳۷۵، *مجمع البحرین*، تحقیق و تصحیح احمد حسینی اشکوری، تهران، مرتضوی، چ ۳.
۱۲. طوسی، محمد بن حسن، ۱۴۰۷، *تهذیب الأحکام*، تحقیق و تصحیح حسن موسوی خراسان، تهران، دار الکتب الإسلامية، چ ۴.
۱۳. فخار طوسی، جواد، ۱۳۹۱، *حقوق متهمان (بررسی فقهی - حقوقی)*، قم، پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی دفتر تبلیغات حوزه علمیه قم (پژوهشکده فقه و حقوق)، چ ۱، تابستان.
۱۴. قانون آیین دادرسی دادگاه‌های عمومی و انقلاب در امور کیفری مصوب ۱۳۷۸.
۱۵. قانون آیین دادرسی کیفری مصوب ۱۳۹۰.
۱۶. کلینی، محمد بن یعقوب بن اسحاق، ۱۴۰۷، *الکافی*، تحقیق و تصحیح علی اکبر غفاری و محمد آخوندی، تهران، دار الکتب الإسلامية، چ ۴.
۱۷. مجلسی، محمدباقر، ۱۴۰۳، *بحار الأنوار*، تحقیق و تصحیح جمعی از محققان، بیروت، دار إحياء التراث العربی، چ ۲.
۱۸. منقری، نصر بن مزاحم، ۱۴۰۴، *وقعة صفین*، تحقیق عبدالسلام محمد هارون، القاهرة، المؤسسة العربية الحديثة، الطبعة الثانية، قم، منشورات مكتبة المرعشي النجفی.
۱۹. نجفی، محمدحسن، ۱۴۰۴ ق، *جواهر الکلام فی شرح شرائع الإسلام*، تحقیق و تصحیح عباس قوچانی و علی آخوندی، بیروت، دار إحياء التراث العربی.
۲۰. وکیع، محمد بن خلف بن حیان، بی تا، *أخبار القضاة*، بیروت، عالم الکتب.
۲۱. یعقوبی، احمد بن ابی یعقوب بن جعفر بن وهب واضح الکاتب العباسی المعروف بالیعقوبی، بی تا، *تاریخ یعقوبی*، بیروت، دار صادر.

مقارنة تطبيقية بين نظرية «المراقب المثالي» في ما وراء الأخلاق ونظرية «الأمر الإلهي»

Archive of SID

عطية خردمند^١ / ميثم توكلی بینا

خلاصة: نظريتا «المراقب المثالي» و «الأمر الإلهي» نظريتان استدلاليتان و طوعيتان. استناداً إلى نظرية «المراقب المثالي» الحقائق الأخلاقية تُعرّف و تكتسب معناها على أساس رؤى المراقبين المثاليين الافتراضيين. و على هذا يقوم بناء هذه النظريات على مبدأ نفى الحقائق الأخلاقية المستقلة. و هذا ما يعنى انكار الحقائق الأخلاقية المستقلة والبدئية التي يكشفها العقل، و تُعتبر الحقيقة الأخلاقية من صنع ما يهواه/ أو لا يهواه المراقب المثالي. و لهذا السبب هؤلاء المراقبون أنفسهم يفتقرون إلى الفضائل الأخلاقية المستقلة، و هم في أحكامهم الأخلاقية غير ملزمين برعاية أى من المبادئ والقيم الأخلاقية. و نظرية الأمر الإلهي ذات أفهام متعددة، و نظرية المراقب المثالي بمتبنياتها ماوراء أخلاقية مشابهة تماماً لبعض أنواع نظرية الأمر الإلهي. و في هذا المضمار يبرز إلى العيان بكل وضوح التطابق بين ماهية نظريات المراقب المثالي والأمر الإلهي عند الاشاعرة. حتى يبدو ان نظرية المراقب المثالي هي ذات نظرية الاشاعرة التي تجلّت على شكل لا بشرط بالنسبة إلى وجود أو عدم المراقبين المثاليين في ثوب غير ديني. يرمى هذا البحث من خلال الطرح والمقارنة بين هاتين النظريتين إلى معرفة انعكاسات تطابقهما من حيث الماهية. الألفاظ المفتاحية: المراقب المثالي، الأمر الإلهي، ماوراء الأخلاق، فلسفة الأخلاق، الحقائق الأخلاقية، الأخلاق الدينية.

اسلوب قياس مدى اعتبار صدور الاحاديث العرفانية والأخلاقية؛ تحليل خطاب اسلوب كتاب سر الاسراء، نموذجاً

مصطفى همداني^٣

خلاصة: بحثنا هذا يسلط الضوء على كتاب سر الاسراء في شرح حديث المعراج، تأليف آية الله سعادة پرور، ويرمى من خلال تحليل مغزى قسم من مقدّمة هذا الكتاب، إلى تقديم رؤية حول الاسلوب الذي سار عليه هذا الكتاب في دراسة سند الحديث المذكور. الهدف من هذا البحث دراسة نموذج الطرح الخاص للمؤلف في تحقيق و تقصي سند حديث المعراج لأجل التوصل إلى الجانب الخفي من هذا الطرح، ثم التوصل إلى كشف الجوانب المنهجية لهذا الكتاب باسلوب فوق منهجي. و اخيراً و باعتماد هذه الحالة الخاصة يتم بشكل منهجي تبين الضرورات الخاصة لتقصي سند الاحاديث العرفانية والأخلاقية باعتباره «نموذجاً عاماً». الاطار النظري الذي أجرى هذا البحث فيه هو نظريات العلوم الثلاثة: اصول الاستنباط، والرجال، و دراية الحديث. ومنهجه في البحث مزجى بين تحليل الطرح والاسلوب المكتبي، و نوع البحث من النوع الوصفي التحليلي وفقاً لمورد البحث. كانت نتائج تحليل الطرح عبارة عما يلي: الكشف عن البنى الأساسية العلمية والفنية لهذا الكتاب، و كذلك اعتماد المؤلف لمجموعة واسعة من الأساليب المتداولة في بحث السند؛ أي البحوث الاصولية، و علم الدراية، و علم رجال سند الحديث، و كذلك اتباع ثلاثة أساليب اخرى على أساس مناهج العقل، والكتاب، والسنة، التي هي عبارة عن: عرض الحديث على القرآن الكريم، و عرض الحديث على الاحاديث الاخرى، و كسب اعتبار الحديث بالاستعانة بأراء ذوي الاختصاص (اهل الخبرة في البحوث العرفانية والبحوث الأخلاقية). الألفاظ المفتاحية: سند الحديث المعراج، سر الاسراء، تحليل الخطاب، حجّية الصدور.

١. طالبة دكتوراه في فلسفة الأخلاق، جامعة قم.

٢. استاذ مساعد في مؤسسة بحوث الحكمة و الفلسفة في ايران.

٣. خريج مرحلة البحث الخارج في الحوزة العلمية في قم.

maysam.tavakoli@gmail.com

ma13577ma@gmail.com

أهمية التعلّم الضمني وغير المباشر في تعليم الأخلاق

فاطمة وجداني^١
Archive of SID

خلاصة: كان المنهج العقلي سائداً على مدى سنوات متمادية على أجواء تعليم القيم. وقد أدى التركيز على هذا الجانب وحده والغلو فيه إلى إهمال جانب واسع من أساليب التعلّم الضمني للإنسان واحكامه الأخلاقية الشهودية التي تنشأ منها الكثير من السلوكيات الاخلاقية. القضية التي يتناولها هذا البحث هي: لماذا أساليب التعليم المباشر والاستدلالي في مجال القيم لا يضمن بمفرده تطبيق الأخلاق في سلوك المتعلّمين؟ يبدو ان التعليم المباشر والكلامي للقيم لا يمثل مصدراً للتعلّم الأخلاقي، وليس هذا فحسب، وأما هناك قطاع واسع من جوانب التعلّم تتحقق بصورة ضمنية وفي قالب تجاربه الواقعية. لأجل تمحيص هذه الفرضية جرى بحث وجهات نظر جديدة حول أساليب التعلّم الضمني، والعملية، والادراكات الشهودية، وضمنى. وطبعاً عند المزج والتركيب بين هذين الطريقتين، تجرى معظم أحكامنا وسلوكياتنا الاخلاقية بصورة شهودية. هذه الأحكام تعود جذورها إلى التجارب الأولية في الحياة والعلاقات غير الكلامية للشخص وللبيئة المحيطة، مما نشأ من طريق أساليب التعلّم الضمني. وفي الختام قُدمت أيضاً مقترحات لتحسين فاعلية واداء برامج التعليم الأخلاقي وجعلها أكثر تأثيراً. الألفاظ المفتاحية: تعليم الأخلاق، المعالجة الضمنية للمعلومات، الإستدلال الأخلاقي، التربية الأخلاقية، بيئة التعلّم.

العبور من الاتجاه الإختزالي في مفهوم «تعليم الأخلاق»

إلى الاتجاه الشمولي في ضوء مكانته في تصنيف الأهداف التعليمية

سكينة سلمان ماهيني^٢ / سيد مهدي سجادي^٣ / هاشم فردانش^٤ / احد فرامرز قراملكي^٥

خلاصة: في أعقاب طرح هذه المسألة «مكانة تعليم الأخلاق في تصنيف الأهداف التعليمية» ما هو دورها في مدى تأثيره؟ وعلى اثر الهواجس المتعلقة بعدم كفاية الأساليب السارية في تعليم الأخلاق وعدم ضمانها لتحقيق الأخلاق في سلوك الأفراد، فقد اخذ هذا البحث بنظر الاعتبار طرح افتراضين مسبقين هما: ١. اخفاق البرامج الراجحة في تعليم الأخلاق يعود سببه إلى عدة عوامل، وشرط النجاح النهائي فيها هو ازالة جميع الموانع في ضوء رؤية شاملة؛ ٢. استناداً إلى المبدأ المنهجي الذي يرهن النجاح في كل عمل بالتصوّر الصحيح عن ذلك العمل، فان أحد أسباب اخفاق أساليب تعليم الأخلاق الراجحة، هو شيوع التصوّرات ذات الاتجاه الإختزالي في تعليم الأخلاق. ثم بعد ذلك أخذت بنظر الاعتبار هذه الفرضية وهي ان تجاهل مكانة تعليم الأخلاق في تصنيف الأهداف التعليمية يؤدي إلى تصورات تنتقص منه. ولذلك جرى ابتداءً تقصي الافكار والتصوّرات الإختزالية الشائعة حول تعليم الأخلاق على أساس التجربة المعاشة واسلوب المشاهدة والمقابلات، وبعد ذلك حاول هذا البحث تقديم تصوّر اشمل في ضوء الحيّز الذي يشغله في تبويب الأهداف التعليمية. وفي ظل هذا البحث وبالتوصّل إلى الفكرة المناسبة، تتضح بعض ضرورات التعليم المؤثر والفاعل للأخلاق. ومن هذه الضرورات نشير إلى تقدّم التربية العاطفية على التربية الأخلاقية، وكذلك الاهتمام بمبدئي تنوع أهداف (الجزئية) تعليم الأخلاق، ومبدأ كثرة مناهج تعليمه. الألفاظ المفتاحية: التعليم، الأخلاق، تبويب الأهداف التعليمية، المجال العاطفي.

١. دكتوراه في فلسفة التعليم و التربية من جامعة تربية المدرسين و مدرس في جامعة شهيد بهشتي.

f_vodgani@yahoo.com

s.salmanmahini@modares.ac.ir

sajadism@modares.ac.ir

hfardanesh@modares.ac.ir

ghmaleki@ut.ac.ir

٢. طالبة دكتوراه في فلسفة التعليم والتربية من جامعة تربية المدرسين.

٣. استاذ مشارك في جامعة تربية المدرسين.

٤. استاذ مشارك في جامعة تربية المدرسين.

٥. استاذ في جامعة طهران.

تحليل التواضع في ضوء آراء فلاسفة الأخلاق الغربيين المعاصرين

محسن جاهد^١ / سحر كاوندی^٢ / جلیل رحمانی^٣ Archive of SID

خلاصة: من الفضائل المهمة في حقل الأخلاق التواضع، وقد تحدث فلاسفة الأخلاق كثيراً حول طبيعة التواضع والمكوثات التي يتألف منها. يأتي هذا البحث على تبیین وتحليل آراء ونظريات فلاسفة الأخلاق الغربيين المعاصرين. هذه الآراء والنظريات يمكن تقسيمها إلى اربع مجموعات هي: ١. النظرية الايمانية؛ ٢. النظرية القائمة على الغفلة؛ ٣. نظرية الميول والتوجهات؛ ٤. نظرية عدم التقارن. وعند تحليل هذه نظريات يتبين ان البعض منها غير جامعة ولا مانعة. والبعض الآخر يعجز عن اثبات كون التواضع فضيلة. و في الختام استقر الرأي على نظرية الميول والاتجاهات باعتبارها النظرية المختارة، التي يبدو انها تصمد امام المؤاخذات التي تثار ضد هذه المجموعات الاربعة من النظريات الأخلاقية.

الألفاظ المفتاحية: الفضيلة، التواضع، نظرية الميول والتوجهات، النظرية القائمة على الغفلة، النظرية الايمانية، نظرية عدم التقارن، نظرية الإعتقاد بالميول.

تمايز الاداء/اجازة الايذاء: تبیین ونقد لاستدلالات

دانغن، وفوت، وكوئين، وبنّت

شيرزاد پيك حرفه^٤ / فائزة حسینی معصوم^٥

خلاصة: الاداء وتمايزه الثنائي، من احدث قضايا فلسفة الأخلاق، التي تناولها قسم من فلاسفة الأخلاق في العقود الثلاثة الاخيرة. ثنائية الاداء / و اجازة الايذاء واحدة من المميّزات التي طرح فلاسفة مثل الن دانغن، و فيليبيا فوت، و ورن كوئين، و جانتن بنت، استدلالات في قبولها و اثبات عدم جواز اداء الايذاء، ولكنهم واجهوا اعتراضات من مناهضي اتجاه الحد الاكثر. فهؤلاء المعارضين يرون انه و استناداً إلى مبادئ انصار ممارسة المحدودية ضد اداء الايذاء، اداء الايذاء غير جائز، و الاذن به جائز؛ هذا في حين انه و بناءً على مبادئهم في بعض الحالات يكون اذن الايذاء بذات المستوى من عدم الجواز. و على هذا الأساس ينبغي على انصار هذا التمايز اعادة النظر في استدلالاتهم و اجراء قليل من التعديلات عليها، أو عليهم التخلّي عن هذا التمايز. هذا البحث يطرح امثلة من أجل توضيح هذا الموضوع و يقوم بتبيين و تحليل هذه الانتقادات.

الألفاظ المفتاحية: تمايز الأداء/ اجازة الإيذاء، دانغن، فوت، كوئين، بنت.

Jahed.mohsen@znu.ac.ir

١. استاذ مشارك في قسم الفلسفة، جامعة زنجان.

٢. استاذة مشاركة في قسم الفلسفة، جامعة زنجان.

٣. ماجستير في الأخلاق جامعة زنجان.

shirzad.peik@gmail.com

٤. استاذ مساعد في قسم الفلسفة، جامعة الإمام الخميني الدولية.

faezeh.hm@gmail.com

٥. ماجستير في فلسفة الأخلاق، خبير بحوث في مؤسسة بحوث الحكمة و الفلسفة في ايران.

العلاقة بين العلم والعمل من منظور ابن عربي والامام الخميني

Archive of SID

(الفوارق بين العلم الحسولي والعلم الشهودي نموذجاً)

مهديه السادات مستقيمي^١ / حديثه عسگری^٢

خلاصة: رغم العلاقة التمهيدية بين العلم الحسولي والعمل، واعتباره شرطاً ملازماً له، ولكنه لا يحظى بالقدرة الكافية ليكون ضماناً قطعية للعمل. إن تبيين وظيفة العلم الحسولي المتأتمى من القوى المختلفة للنفس وتحليل مكانته في مبادئ وعملية اداء العمل، يكشف إلى حد ما عن سبب الفجوة الفاصلة بين النظرى والعملى. و في مقابل ذلك تكون المعرفة الشهودية ذات تأثير اعمق العلم الحسولي في ضمانه العمل، و كلما ازدادت درجات المعرفة الشهودية، تقلّ احتمالات مخالفة العمل لهذه المعرفة. في هذا البحث، من بعد تعريف العلم والعمل و بيان اقسامهما من وجهة نظر ابن عربي والامام الخميني، تجرى مقارنة بين مدى تأثير العلم الحسولي والشهودي في العمل.

الألفاظ المفتاحية: العلم الحسولي، العلم الشهودي، العمل، الإمام الخميني، ابن عربي.

الاصول الأخلاقية في التعامل مع المتهم

في السيرة القضائية للإمام علي عليه السلام

سيد روح الله پرهيزكاري^٣

خلاصة: الامور الجزائية ذات طابع عمومي، و على الاقل أحد طرفي القضية هو الحكومة، و حتى في الحالات التي يكون فيها شاكٍ خاص، فان الحكومة هي التي ترى من حقها بل من واجبها التدخل و ممارسة حاكميتها و تقوم بمحاكمة المتهمين و معاقبة المجرمين. و على هذا الأساس يكون هناك نوع من العلاقة بين المتهم والحكومة. في السيرة القضائية للإمام امير المؤمنين عليه السلام نلاحظ رعاية امور تخصّ المتهمين مما يمكن اعتباره من جملة حقوق المتهمين في السيرة القضائية للإمام علي عليه السلام ويمكن ان تُطرح في قالب اصول (مطلقة، و نسبية، و سلبية) الأخلاق و اسلوب التعامل مع المتهمين، في سيرته. و في بعض الحالات نلاحظ وجود نقض لاصول مثل أصل عدم التجسس، و يأتي ذلك من اجل مصلحة اكبر - و من ذلك مثلاً تجسسه على عمّاله و ولاته بقصد مراقبة أعمالهم والكشف عما يحتمل أن يصدر منهم من خيانة أو أخطاء.

الألفاظ المفتاحية: السيرة القضائية، الأخلاق القضائي، المتهم، المجرم، الجُنح، الاصول الأخلاقية،

الإمام علي عليه السلام.

١. عضو الهيئة العلمية في جامعة قم.

٢. ماجستير في فرع الفلسفة و الكلام.

٣. خريج الحوزة العلمية و طالب دكتوراه في تدريس المعارف الإسلامي، فرع التاريخ و الحضارة الإسلاميّة.

Ha_asgari90@yahoo.com

sr.parhizkari@gmail.com